

[Jørgen Tved]

at når der i dag afsættes 10 pct. til efterlønsmodtagere, modtagere af arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, barselhjælp osv., var det en opfyldelse af de krav, Socialdemokratiet stillede.

Nu er jeg ikke matematiker, men der sidder sikkert i nogle af partisekretariatene, måske også i denne sal, nogle, som ved hjælp af en lille lommeregner kan finde ud af, hvornår vi er nået dertil, at hverken arbejdsløshedsdagpengene eller folkepensionen består af noget som helst beløb, at vi har nået et nulpunkt. Vi ved, at f.eks. arbejdsløshedsunderstøttelsen i de seneste år i reel købekraft har sat næsten 20 pct. til, og nu kommer man efter at have sat 20 pct. til og siger: Vi har forlangt og fået 10 pct. Jamen inflationen og andet udvikler sig, og jeg er helt sikker på, at hr. Lykketoft, når han tager kuglerammen til hjælp, kan finde ud af, hvornår nulpunktet er nået.

Det kan godt være, at det er irriterende for hr. Lykketoft, at vi kommer og siger den slags, men også her kommer jeg til at bedrøve hr. Lykketoft: Vi agter at fortsætte.

Der er nogle, der antyder, at vi er sådan en døgnflue, men vi har naturligvis fremført de synspunkter, som vi er valgt til at fremføre.

Der udkommer her i landet et udmærket ugeblad, som jeg kan anbefale til medlemmerne; det hedder AB Weekend, og det er et ugeblad, der bliver udgivet af Fælles Kurs. I dette ugeblad er der i dag en stor annonce fra en pensionistklub, der har indsamlet 4.000 kr. til bladets fortsatte drift.

Jeg ved godt, at 4.000 kr. intet betyder for denne forsamling eller disse mennesker, men det kunne måske være skriften på væggen for hr. Lykketoft og andre, for det fortæller noget om, at Socialdemokratiets kernevælgere er i skred. Det fortæller noget om, at de mennesker, som føler sig bedraget og snydt, først og fremmest af Socialdemokratiet, er på flugt fra dette parti. Når så mange pensionister vil bidrage til vores virksomhed, så må det være, fordi de ved og kan mærke på kroppen, at de løfter, de har fået, ikke på nogen måde er indfriet. Tværtimod, man har prøvet at narre dem.

I den forbindelse kunne man måske citere Bertolt Brecht, der i sin tid sagde, at man kan narre hele folket en del af tiden, men man kan ikke narre hele folket hele tiden ... (*Undervisningsministeren* [Bertel Haarder]: Det er Abra-

ham Lincoln!) Ja, ja, men det har også været brugt af Brecht. Det bliver det ikke mindre rigtigt af. Jeg er meget glad for, at undervisningsministeren vil belære mig, men citatet er rigtigt, uanset hvem der er kommet med det første gang. Brecht har brugt det, og det er vel nok det væsentligste.

Heller ikke Socialdemokratiet kan vedblive at narre hele folket og påstå, at de imødekommer de krav med noget så elendigt som halvdel af det, f.eks. de arbejdsløse har sat til.

Berlau (FK):

Ja, det er jo lidt ærgerligt at komme efter en så begavet taler.

Der må være to ting, det har været svært at være i lang tid, og det er at være journalist og at være træ. Journalister har vredet deres hjerne med politiske spekulationer, prøvet at finde ud af: Hvad sker der dog inde i dette Folketing? Og så har de skrevet og skrevet, og for alle disse ord, de har skrevet, er der blevet fældet en masse træer, som har måttet lade livet for at skrive disse spekulationer ned.

I virkeligheden var det slet ikke så svært, for det skuespil, vi har oplevet siden valget, har en drejebogsforfatter, som hedder hr. Poul Schlüter ... og som også er statsminister, bliver jeg belært om. Det havde faktisk ikke været så svært, hvis man havde sat sig ned og analyseret situationen og sagt: Hvad er det egentlig, der sker?

Men, nuvel, noget skal der jo skrives om, og det kunne være, at det ville give problemer, hvis sandheden blev skrevet alt for tit. Alt, hvad der er blevet foretaget i dette Folketing siden valget, alt hvad der er blevet foretaget i mange år før dette, har haft ét eneste målsigte, nemlig at sikre, at Danmark får den endelige harmoniseringsproces gennemført som et af de fineste og et af de bedste lande i Fællesmarkedet.

Man kunne f.eks. have prøvet at tage bestik af overenskomstsituationen i foråret. Da ville man have set, at Socialdemokratiets folk i fagbevægelsen var kulrede efter at få 4-årige overenskomster. Hvorfor nu det? Hvorfor skulle fagbevægelsen pludselig have 4-årige overenskomster? De har altid haft 2-årige overenskomster, medmindre man går meget langt tilbage i historien. Men 4-årige overenskomster, uden at det var blevet rejst som et krav nogen steder overhovedet!